

imellem, og har overhovedet Intet havt med vor Virksomhed at gjøre. Den ærede Ordfører maa ikke forvanste mine Ord derhen, at jeg skulde have sagt, at der ved 500,000 Kr. var tilveiebragt Lykke, Tilfredshed og Glæde over hele Den. Nei, det er langt fra; jeg har ikke sagt Andet, end at de 500,000 Kr. gjorde det muligt at gjenopføre Dens Sufferkasser og saaledes redde den store Øst fra en komplet Ruin. Jeg tror, at der er temmelig stor Forskel paa disse to Ting. Naar det ærede Medlem mente, at den Kommission, som han og hans Meningsfæller vilde have sendt dervover, naturligvis ikke alene skulde være gaaet omkring imellem Nummerne og set paa de afbrændte Bygninger, men ogsaa skulde have taget Spørgsmaalet om en Reformation og en Reorganisation af Forholdene paa Den for, saa forekommer det mig dog, at det vilde være rigtigt, om det ærede Medlem ventede, indtil han fik at se, hvad da denne Kommission har taget sig for. Det kunde jo dog være, at ogsaa denne Kommission netop havde stillet sig det som en af sine Opgaver — og naturligvis søgt at løse den paa bedste Maade — at undersøge, hvorledes der burde reformeres og reorganiseres, for at Den kunde gaa en rolig Fremtid imøde, og det var maatte netop deraf, at de Udgifter vilde flyde, uden hvilke man vil udsætte sig for faadanne Ralamiteter paa Den, som jeg tror, det ærede Medlem ligesaa gjerne vil undgaa som jeg.

Th. Nielsen: Der er unegtelig nu stuet en stor Forandring, sammenlignet med den Gang, vi sidst forhandlede den værdifulde Sag, thi den Gang var der Storm, idag er der Stille. Ministeriet synes jo nu at kunne faae det ene Lovforslag efter det andet rolig i Haand. Hvad selve denne Sag angaar, da skal jeg gjøre nogle faa Bemærkninger. Det vil erindres, at saaledes som Lovforslaget forelaa i forrige Samling, bestod det egentlig af 3 Dele: Den ene Del gik ud paa, at Sufferkogerierne skulde have et Laan fra den danske Statskasse, den anden Del gik ud paa et Laan til Planterne, og endelig laa der ogsaa i Lovforslaget en Gave til Frederikssted. Jeg tror, at de Begivenheder, som senere ere foregaaede, have tilstrækkelig viist, at Regjeringen ikke havde behøvet at foretage en Oplysning, ialfsald ikke for dette Spørgsmaals Skyld, thi saameget er jo dog givet, at det, som er stuet siden, kunde være stuet alligevel. Havde den høitærede Minister nemlig Ret til at udsende de 500,000 Kr. som Laan, efterat Rigsdagen var hjemsendt, saa havde han selvfølgelig den samme Ret, medens Rigsdagen var samlet, thi her er der jo ikke Tale om nogen provisorisk Lov. Jeg vil forøvrigt ikke dermed erkjende, at Ministeren har Ret til at udstede en provisorisk Lov, naar han hjemsender Rigsdagen, men han vilde dengang have havt akkurat den samme Ret til at give de 500,000 Kr., som han

havde efter Oplysningen, og altsaa var det ikke nødvendigt at foretage den for de 500,000 Kr.s Skyld. Hvad Sufferkogerierne angaar, da kan jeg ikke Andet end være enig med den ærede Ordfører i, at de nok vilde være komne i Rog af sig selv, og vi betonede jo ogsaa dengang fra vor Side, at dette Aktieforetagende vilde kunne opretholdes ved Loven af 25de Februar 1876; thi man maa jo gaa ud fra, at Pengene ere anvendte i Overensstemmelse med denne Lov. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgfreds (Zvermoes) udtalte, at man maatte dog erindre, at der i statsøkonomisk Henseende rimeligvis var tabt Mere, end der var vundet, selv om man gik ud fra, at Tilskudet fra den danske Statskasse blev noget mindre, og naar det ærede Medlem særlig vilde give Folkethinget Skyld for, at det var gaaet saaledes, saa skal jeg dog minde det ærede Medlem om, at dertil er han ikke berettiget, thi det ærede Medlem maa jo erindre, at Sufferkogerierne meget godt kunde have havt deres Penge, førend de fik dem. Hvorfor maatte de nemlig vente saa længe? Grunden var kun den, at Ministeren ikke i sin Tid, da Aktieforslaget henvendte sig til ham, sagde: Staf Over selv Pengene i Overensstemmelse med Loven af 25de Februar 1876! Selskabet henvendte sig betids til ham i September Maaned 1878, og havde Ministeren da fort og godt svaret: De Herrer have jo Loven, og den maa de bruge, saa er der ingen Tvivl om, at Aktieforslaget dengang lige saa godt som ved Nytaarstid kunde have skaffet sig Pengene selv. Man maa virkelig ikke særlig give Folkethinget Skyld herfor. Jeg vil ikke særlig lægge Skylden paa Finansministeren, men jeg har kun villet berøre dette Faktum. Altsaa Penge til Sufferkogerierne kunde disse lige saa godt have haft i Oktober Maaned, naar Ministeren resolut havde sagt Nei i September 1878. Dette er en Kjendsgjerning, og saa skal man ikke bagefter komme og sige, at det er Folkethinget, som har Skylden for, at det ikke kom istand tidt, og at der derved vilde lides et statsøkonomisk Tab. Det er forøvrigt noget vanskeligt at se, hvorledes St. Croix egentlig regjeres. Til en Tid synes den at blive regjeret absolutistisk, til andre Tider synes det, at den bliver regjeret konstitutionelt, hvorefter man da atter vender tilbage til Absolutismen. Ministeriet Fomesbech udsendte i sin Tid, uden at spørge Rigsdagen derom, Penge til St. Croix, nemlig til de saakaldte Bureauaan. Da den nuværende høitærede Finansminister kom paa sin Plads, mente han imidlertid ikke at være berettiget dertil, og i 1876 forelagde han da Rigsdagen et Lovforslag, som gik ud paa at give et Bureauaan paa $\frac{1}{2}$ Million Kroner. Jeg for min Part hilste den Gang dette Stridt med Glæde, idet jeg deri saae en Anerkjendelse af, at Ministeriet ikke troede at være bemyndiget til selv at anvende Midler dertil; men nu iaar mener Ministeren, at han selv kan gjøre ganske det